

POT DOMOV.

Alojzij Remec.

Visoko pod zvezdami moje okno gori:
 moj dom in moja otroka in ti, moja zvesta!
 Med tihimi stenami vaša molitev šelesti —
 kako temná in mrzla je moja cesta!

Ves dan se bijem sredi vrvečih množic
 po cestah in trgih šumečih življenja
 za kruh, za denar, za pravico pravic
 in suženj sem tujega le hotenja ...

In zdaj je noč. Veliko življenje spi.
 Za zlatimi napisi vse miruje.
 Visoko pod zvezdami moje okno gori:
 moj dom me pričakuje.

FRANČIŠEK ASIŠKI.

Aljoša Tomažin.

On je hodil v večere kot v tihe palače,
 ki so samotne in ni v njih ljudi,
 ker je imel uho vse drugače
 za petje nemih stvari. Potem za živali kot kače
 in ptice in mravlje. In izmed ljudi za berače,
 ki so temni kot drevje sredi noči.

In je stal sredi vseh in njegov obraz
 je bil ves v otroških smehljajih,
 in sladek je bil njegov večerni glas,
 da so utihnile ptice po gajih,
 in bil je z njimi in cvetlicami
 kot s sestricami v zlatih sijajih.

Dokler ni naenkrat sredi noči
 se zjasnilo nebo z vso sinjino,
 razširil se svet mu na vse strani
 in mu pal v tihe, globoke oči
 kot težko in zrelo vino;
 in je legel v vrt tihih, temnih dreves,
 ki so jim zvezde užgale krone
 in je ležal na odru: kot tisoč teles
 težak. Nebo je gorelo kot kres
 in sam je blestel, ko solnce, ki tone.
 In živali, cvetlice, ljudje in drevesa
 so mu zrl v oči ko v daljen prepad:

Tako je umrl Frančišek v nebesa.

Telo pa je ležalo ko cipresa,
 ki pala je iz vzhoda na zapad.

* * *

A v zadnji uri niso stvari same
 bile pri njem: počastil ga je Bog,
 odprl z lučjo vrt in šel ko v hrame,
 ki spravljeno je notri žito njiv in seme lôk,
 in spustil vanj je čudežne vetrove,
 ki naj bi šli potem na vse strani
 in ga vsejali v druge še vrtove:
 v drevesa in živali in ljudi,
 ker čudežno dehte so njegove
 roke in usta, brada in oči.

In iz neba so angeli hiteli
 po lestvi Jakobovi v tihi vrt
 in našli so Frančiška, ostrmeli,
 ker bil je zrel ko težko grozdje trt
 in ležal v vrtu v halji je rujavi
 in z brado kakor kmet, ki ni štel let,
 in ptice so mu pevale pri glavi,
 in to so bili zanj zadnji pozdravi
 sestric in bratcev, ko je umiral svet.